

MUZİP BİR ÖLÜM

Abdurrahman Günay

■ Ömer Seyfettin Bey, aynalarda solgun yüzüne bakamaz, kendisini günden güne takatsiz bırakan gizli hastalığına bir anlam veremez olmuştu. “Ben fena hastayım.” diyor, başka şey demiyordu. Gittiği doktorlar da, tanı koymakta zorlanıyorlardı. Hastalık ise günden güne onun genç bedenini ele geçiriyor; beynine, damarlarına saldırıyordu.

Kadıköy’den komşuları Doktor Hakkı Bey baktı, dinledi onu önce. Ömer Seyfettin; “Başım çatlayacak gibi, ağrıyor.” dedikçe, şüphesi kalmadı, Doktor Hakkı Bey, “Nevralji...” dedi. “Birkaç güne kalmaz, geçer. Merak etmeyiniz.” Reçete edilen ilaçlar hazırlandı eczanede, onları kullanmaya başladı Ömer Bey. Ama ne ilaçlar ne de istirahat kâr ediyordu, hastalığına. Üstüne bir karabasan gibi çöken bu hastalığın geçmesi şöyle dursun, ağrısı hafiflemiyordu bile. Şikâyetleri artıyordu inadına ve yatağa yapıştırıyordu ateşler içinde yanan bedenini.

Başından beri onun her derdiyle ilgilenmiş Ali Canip Bey, işlerini tamam edip İstanbul’dan Kadıköy’e dönerken, vapurda Doktor Tevfik Rüştü Bey’e rastlamıştı o gün. Sohbet sırasında ona da açmıştı, arkadaşının hâlini. Tevfik Rüştü, anlatılanları dinleyip önemli bulduğunu gösterir bir edayla; “Çok şey... Yarın Neşet Ömer’i alır, beraber geliriz.” demişti Ali Canip’e. Böylece tanınmış bir başka doktordan bir başka umut ışığı daha belirliyordu onun hastalığına tanı konulmak üzere.

Tevfik Rüştü Bey’in vapurda verdiği randevu gerçekleşmeyince Ali Canip, sözün unutulduğuna hükmetti. Ömer’in evine gitti, son durumunu görmek için. Aynı niyetle ortak dostları, Binbaşı Cemal Bey de oradaydı. Görüşüp karar verdiler birlikte. Hasta bedenini sarsmadan, Ömer Seyfettin’i bir otomobile koyup hemen Doktor Neşet Ömer Bey’e götürmeliydiler. Ömer Seyfettin evde de evden itibaren yol boyunca da “Ne olduysa oldu, başımın ağrısı kesildi, ama...” deyip dur-

du. “Bu kez de... Aman parmaklarım... Sanki damarlarım çatlayacak... Geriliyor.” diye âdeta inliyordu ıstırabından. Neşet Ömer Bey’e vardıklarında doktor, onun bu şikâyetlerini dinledi bir süre. Sonra omuz başlarını sıkıp tekrar sordu durumunu: “Ya şimdi? Parmaklarınızın ağrısı fazlalaşıyor mu?” “Evet!” dedi Ömer Seyfettin fısıldar gibi. Neşet Ömer Bey, hastalığın adını koymuş görünüyordu. Böylece “Birkaç güne kalmaz, geçer.” dedikleri “nevrâlji” illetine “romatizma” tanısı da eklenmiş oldu.

Ömer Seyfettin, her bakımdan yalnız ve çaresiz hissediyor kendisini. Dünya Savaşı sonrası, milletin ve ümmetin gözbebeği İstanbul’a, elli beş parça düşman gemisi sokulmuş; Dolmabahçe önlerine demirlemişler. Ülke her yönden kuşatılmış durumda ve koşulları ağır bir ateşkesin kabulüyle onu bölüp parçalamaya hazırlanıyorlar. İttihat ve Terakki Fırkası dağıtılmış, yönetici kadrosundan olup ülkeyi terk edebilenler çoktan kaçmışlar. Meclis-i Mebusan’ın fitne yuvası olduğuna karar verilmiş; işgalcilerin gizli açık telkinleriyle kurdurulan hükûmetler hep kısa ömürlü, basiretsiz ve bir tek millet hayrına, işlevsiz... Ülke, kukla yönetimlerin elinde, âdeta inliyor!

Ömer Seyfettin ve kuşağı, felaketin bağıra çağıra gelişini görüyordu aslında. Daha on sene öncesinden askerlikten yılma sebebi, biraz da bu “hercümerc” oluştu. Gerek “31 Mart Vakası” ile su yüzüne çıkan; II. Meşrutiyet’e karşı “Şeriat elden gidiyor!” denilerek kıskırtılmış avcı taburlarının içine düşürüldüğü başıbozukluk gerekse orduda yaygınlaşan okullu-alaylı, ast-üst ilişkilerindeki çekişmeler onu, askerlikten soğutmaya yetmişti zaten. Bunlara bir de, ilerleyen yıllarda teşkilata, liyakate dayanmayan siyasi kayırmacılık eklenince, canı burnunda gezer oldu. Balkanlarda ayrılıkçı çetelerle çatışırken yeterince çilesini çektiği subaylık mesleği çekilmez bir hâl almıştı, gözündeki ve gönlündeki. Oysaki memleketin hazin durumuna bakıp bu altüst oluştan kurtulmanın çarelerini arıyorlardı, genç arkadaşlarıyla birlikte.

Ama yakın çevresinden bazılarının da, ikbal kaygısına düşmüş olduğunu görüyordu üzümlerle. Karaborsacılık ve vurgun düzeni gelip yerleşmişti ülkenin payitahtına çoktandır. Yangın yerine çevirmişti sofraları özellikle savaş yılları. Halk, perişan hâlde; açlık ve zaruret içinde çırpınıyordu, çaresiz. Genç kuşaktan aydınların kendilerine sordukları, cevaplanması en zor soruysa, şuydu: “Kurtuluş, peki ama hangi kadrolarla? Ömer Seyfettin’in romanında ete kemiğe büründürdüğü; biraz ‘hepimiz’ demesek de, ‘hepimizden bir parça’ olan ‘Efruz Bey’ gibilerle mi? Nasıl ve neye dönüşecekti mevcut insan malzemesi, öyleyse? Biraz ‘Köse Vezir’ ile biraz ‘Muhsin Çelebi’ ve daha çok halk ırfanı demek olan Yunus Emre’den bütünleşik ‘Câbî Efendiler’ neredeydi, peki?”

Ne dil ne insan yerli ve milliydi mevcut İstanbul’da... Çünkü “İstanbul; milletin kadrini, kıymetini, kuvvetini bilmiyordu.” Oysa “bizim bir ruhumuz vardı ki ‘Öldü... Öldü...’ sanılır da, yine ölmez; en umulmadık zamanda birdenbire dirilirdi.” Umut Anadolu’daydı ve çok şükür ki Anadolu halkı, vicdanı ve ırfanıyla, ülke gerçeğinin farkındaydı. Ama orada da, teşkilatlanma zaman alacak

gibi görünüyordu ve “Kuvâ-yi Millîye ateşi”, her yanı sarmamıştı henüz. Ömer Seyfettin, umudunu Anadolu’ya bağlamıştı son dönemde ve sağlığı elverse hiç kuşku yok, kanatlanıp uçacaktı diriliş ateşinin kıvılcımı olmaya!

Ona göre, halkın irfanına inanmak lazımdı öncelikle. “İlim başka şey, irfan başka...” diyerek, biraz mizacından gelen abartılı bir üslupla ifadeye çalışıyordu bu görüşünü. Bu tutum onu bazen; “Bizde, her okuyan halktan kopar.” türünden ucu açık genellemelere götürüyorsa da halk ile aydın arasında derinleşen uçurumu göstermesi bakımından değerli bir hükümdü yine de. Ülkede sağlam bir gelecek altyapısı kurmak için, işe insandan başlamak gerektiğinin farkındaydı. Mesele edindiği bu hususları yazılarında işliyor, yakın çevresiyle tartışıyordu da...

Hatırlıyor; topluluk içinde derin bilgisi ve çok okumuşluğuyla tanınan bir öğretmen arkadaşı, “ilim başka şey, irfan başka...” formülü üzerinden onu sorguya çekecek olduydu bir gün: “Ben buna pek akıl erdiremiyorum. Lütfedin de şunu bana bir anlatın.” diye ısrar edince, sessizliğe büründü oda. Ömer Bey ne söyleyecek merak ediyorlardı: “Kızmazsanız, bir misal ile anlatayım, cancazım.” diyerek başladı söze: “Mesela siz çok okumuşsunuz, âlimsiniz fakat arif değilsiniz. Bizim ‘serhademe’ okumamıştır. Binaenaleyh âlim değildir fakat ariftir.” deyince, soruyu soranın suratı asılır gibi oldu. Ama pek üstünde durmadılar sonra. Gülüp geçtiler; günlük meşguliyetlerine döndü her biri.

Tartışmanın üzerinden sekiz on gün geçti geçmedi, bir gün; Ömer Seyfettin, öğretmenler odasında, bir havadis balonu uçurdu: “Avusturya’dan iki yüz vagon şeker geliyormuş... Şeker dehşetli ucuzlayacak.” dedi. Öğretmenler odasındaki, kendini sorguya çeken “kitap kurdu” öğretmen de dâhil, kim varsa bu yalan habere tereddütsüz inandılar. Bu haberin verilmesinden birkaç dakika sonra, okulun serhademesi giriverince içeri taşı gediğine koydu Ömer Hoca. Bu kez de, ona aktardı bu haberi. Görmüş geçirmiş tavrıyla serhademe: “İnanma, beyim!” dedi. “Yem borusudur bu. Avusturya şekerı bulsa kendi yer.” Ömer Seyfettin, çocuklar gibi sevinmişti bu başhizmetlinin hazırcevaplığına. “Kitap kurdu” diye adı çıkmış muallime döndü: “Gördünüz mü? Siz bütün ilminize rağmen bu havadise inandınız. Fakat o, yutmadı cancazım.” dedi gülerek: “Çünkü onda ilim yok ama irfan var!”

Ömer Seyfettin, Kanlıtepe’de Yunan kuvvetlerince esir alınmış, on ay kadar süren tutsaklıktan henüz kurtulmuştu. İstanbul’a dönüşünden bir müddet sonra İttihat ve Terakki Fırkası içindeki yazı ve fiilleriyle siyasete karışmakla suçlanıp istifaya zorlandı. Ardından mahkeme kararıyla orduyla ilişkisi tamamen kesildi. Her şeye karşın, işsiz ve aylıksız bırakılması çok zoruna gitmemişti: “Çalışır, ekmeğimi çıkarırım, üç beş...” diye düşünüyordu. Ayaklarının üzerinde durmaya çabaladı yine de... Bütün gücünü yazarlığına ve öğretmenliğine verip geçimini sağlamaya çalışırken bu kez, tanımsız bir hastalığa kapı tırdı yakasını. Hastalığı süresince durup durup Ali Canip Bey’e, bu açmazdan nasıl kurtulacağını sorması geçim zorluğundandı daha ziyade: “Ya uzun sü-

rerse bu nevroz? Mektep, gazete ne olacak? Nasıl para kazanacağım bu durumda?” diye kaygılanıyordu.

Şimdi on beş gün kadar oluyor, bu hastalığın nasıl başladığını hatırlamaya çalışıyor hasta yatağında. İlk kez ne şekilde ortaya çıktı hastalık belirtileri, hafızasını zorluyor. Süreç, o kadar yıpratmış ki bedenini ve zihnini... Durup düşünüyor; hangi aydı, hangi gün? Yanlış hatırlamıyorsa şubat başları olmalı... Gökyüzü güneşli, açıktı ama ayaz vardı üşüten. Tramvayda karşılaştılar Hıfzı Tevfik öğretmenle, böyle hatırlıyor: “Nereye Ömer, mektebe mi?” diye sormuştu Hıfzı Tevfik; o da zayıf, silik bir sesle, “Evet!” diyebilmişti. Başka konuşma olmadan okula kadar birlikte gittiler.

Ömer Bey, öğretmenler odasında da yorgun, acılı, sıkıntılı hâlini üzerinden atamamıştı. Hıfzı Tevfik, arkadaşının bu durumundan kaygılanıp tekrar sorma gereğini duydu: “Ömer’ciğim, hasta mısın? Düşüncelisin de...” Ömer Seyfettin’in herkese tebessümle bakan yüzü birden gerildi, ciddileşti: “Hastayım. Hem de cidden hastayım.” yanıtını verdi ona. Hıfzı Tevfik; onun, elleri paltosunun cebinde, başı omuzları arasına sıkışmış, bütün vücudu oturduğu koltukta büzüşüp tostoparlak olmuş hâlini görüp ümit ve sabır aşılama çalıştı yine de: “Kuruntu ediyorsun, bence.” diyecek oldu. Bu anlayışsızlığa kızan Ömer Bey’in acıdan buruşan yüzüne asabi çizgiler gelip yerleşti. İsrarla söylenip durdu kendi kendine: “Ben, fena hastayım. Çok fena...” O gün derse girmeden, bir daha dönmek üzere, okuldan son defa ayrıldığını nasıl bilebilirdi ki?

Kendi evine, münferit yalısına (!) gidebilirdi. Ama bakıma ihtiyacı olacağını düşünerek aynı gün, Ali Canip’in annesiyle birlikte yaşadıkları dost evine, tek-lifsizce ve dar attı kendini. Evde bir aralık arkadaşının annesine; “Hanım teyze, Canip gibi ben de sıtmaya tutuldum galiba, başım ağrıyor.” diye durumundan yakındı. Kadıncağız, Ömer’in hastalığını gençlik ihmeline dayandırıp “Ah evladım, mevsim kış... Sokaklarda geç vakte kalıyor, kendinizi üşütüyorsunuz.” dedi. “Dur ben sana bir ıhlamur kaynatayım da iç, erkenden yat sonra!”

Hazırlanan ıhlamuru içerken, yanında iki adet aspirini de yutup yattı o gece. Sabah da çaresiz, evinin yolunu tuttu. Çok üşüyor, sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu. Yatağını sobanın yanına çekip yorgana sarındı, sınıksı. Verilen ilaçlar, tavsiyeler, ne yapsa dindirmiyordu acısını. Ömer Seyfettin, günlerdir yarı aç... Zorla bir iki lokma... Yiyebilirse sadece o kadar! İştahı kesildi; günden güne eriyor, küçülüyor bedeni. Beri yandan, Babıali’ye gitmesi gerekiyor yazdıkları için... Nafakası tamamen telif ücretlerine bağlı çünkü. Yanında Ali Canip, birlikte Babıali yokuşundan Sirkeci’ye inerken bir dilenci uzattı elini: “Bir sadaka, Allah rızası için, açım!” Ömer Seyfettin, elini cebine attı, beş on para sıkıştırdı adamın avcuna: “Vallahi cancazım...” dedi. “Hiç şikâyet etme! İkimiz de fakiriz ama sen benden bahtiyarsın. Bak, maşallah acıkıyorsun!”

Ali Canip; “Nasılsın?” demeye korkuyor artık ona. Yakınıp sızlanmaları daha bir tuhaflaştı; inliyor, sayıklıyor, kendini bilmez hâlde yatıyor ateşler içinde... Ateşi 38,5... İndiği de ineceği de yok! Hizmetçisi söyledi; dün gece çok sayıklamış yine, doğru dürüst uyuyamadan sabahı etmiş yatağında: “Kuvâ-yi Millîye’den bir adam geldi.” deyip durmuş... Bu gece, Ali Canip Bey’le annesi beklediler başını: Uyku hâpı bile kâr etmiyor, artık. İkide bir “Donum düşüyor!” deyip yatağından fırlıyor, tuvalete gidiyor; sonra bir şey olmamış gibi dönüyor yatağına yine... Her defasında da, gülünç bir asker selamı çıkıyor Canip’in annesine... Gaz sobası diye, masanın üzerindeki yanan lambaya saldırıyor!

Doktor Ömer Neşet Bey’e bilgi verildi, telefonda: “İlaçlara aynen devam edilsin!” dendi. Gün içinde öyle değişken bir hâli var ki insanı şaşırtıyor. Bir bakıyorsun; “Aman başım! Sanki çatlayacak... Ne oluyor bana?” diye inliyor, bir bakıyorsun; “Ah biraz uyuyabilsem, bir şeyim kalmayacak!” diyor. Fakat hangisine güveneceksin? Şimdi de gözlerinden yakınmaya başladı.

Ali Canip’in İstanbul’dan gelirken yanında getirdiği *Temps* gazetesine göz gezdirmek istedi ama bir iki satırını zor okudu: “Gözlerim iyi görmüyor, sen oku!” dedi ona. Bir süre sonra da, her şeyi çift görmeye başladığını söyledi. Elindeki kâğıt beş lirayı sallayıp “Bak, bu beş lira bir tane değil mi? Ama ben iki görüyorum.” deyip gülüyor durumuna acı acı. Ali Canip de, “İyi ya!” diyor ona. “Hiç yoktan on liran oldu!” Sonra, bir başka zaman da başlıyor yine; “İşte Canip, seni çift görüyorum!” demeye. Ali Canip ne desin, gülüyor bu muzip adama: “Münasebetsizlik etme!” diyor. Hastalığının ne ayarı var ne de tanısı...

Doktor Neşet Ömer Bey son gelişinde, hastanın durumundan kaygı duymuş olmalı; onu, Haydarpaşa Fakülte Hastanesine nakletmeyi teklif etti: “Fakülteye götüreceğiz. Doktorlar toplanacak, konsültasyon olacak.” dedi, gitti. Ertesi gün Ömer, Ali Canip ve komşuları Rıdvan Bey, evdeki gaz sobasını da alıp bir otomobille hastanenin yolunu tuttular. Ömer Seyfettin, yolda, biraz açılır gibi oldu. Ali Canip’in “Neredeyiz şimdi?” sorusuna bile doğru cevap verdi: “Köprü... Köprü’nün yanında...” dedi. Ali Canip, emin olmak için; “Hangi köprü canım?” diye üsteledi: “Şey... Tren köprüsü... Açılacak şimdi, geçeceğiz.” dedi. Hatta yatacağı kata giderken, onların yardımına bile gerek duymadan, hastane merdivenlerini kendi başına çıkabildi.

Ömer Seyfettin, eşi Calibe Hanım’dan ayrılalı neredeyse iki yıl dolacak... Yapılan yanlış evliliğin acılarını çekerek yaşadı son iki yılını. İç güveyi olarak yaşantısına katıldığı ailenin, başından beri karşı çıktığı türden, alafranga özentisi bir aile, oluşu beklentilerini düş kırıklığına çeviriverdi. Kendini uyumsuz, geçimsiz, çatışmacı bir ortamda bulmuştu. Oysa evliliğe karar verirken çok farklı beklentiler içindeydi. Annesini beş yıl kadar önce yitirmiş, onun acısı daha kabuk bağlamadan bu kez babası yeniden evlenmişti. On yaş büyük ablası Güzide’yi ise kendisine ruhen çok uzak buluyor, yalnızlığı ıstıraplı bir hâl

alıyordu. Soranlara, üzüntülü bir şekilde: “Ocağımız dağıldı, gördüğünüz gibi ben de apartmanlara düştüm.” diyordu.

İstanbul, Ayaspaşa'daki bir apartman dairesinde kalmaya başlayalı birkaç ay olmuştu. “Evlenirsem aile hayatının düzeni içinde, belki daha rahat ederim.” düşüncesi vardı kafasında. On dokuz yaşında katıldığı askerlik hayatında on iki yılı türlü sıkıntılarla geçirmiş, otuz bir yaşına basmıştı. Evlilik için gecikmemek lazımdı. Bu düşüncelerle evlilik fikrine sıcak bakmaya başladı. Derken komşuları, arkadaşları girdi araya. Aklına yattı sonunda evlilik, “Tamam!” dedi.

Civarda, Calibe Hanım'dan ve ailesinden övgüyle söz ediliyordu. Kızın babası, İttihat ve Terakki içinde sivrilmiş Besim Ethem Bey, İstanbul'un bilinen bir doktoruydu. Kızı da Moda, Mühürdar çevresinde yetişmiş, köklü bir Fransız okulunda tahsil görmüş, kibar bir hanımefendi olmalıydı. Görüşmeye karar verdiler. Bir sabah Fenerbahçe'de baş başa bir görüşme fırsatı doğdu. Ömer Bey, Calibe Hanım hakkındaki bu ilk izlenimlerini şöyle tespit etmişti: “Görüştük. Ben onu fena bulmadım. Zaten güzellikte gözüm yoktu. Hayalimde daima bir ev hanımı yarattığım için onu, sade çarşafıyla, mahcup hâllerıyla tam zevkime münasip buldum. Nikâhlandıktan sonra, evlerinde görüşmeye başladım. Bir alafrangalık müptelası karşısında kaldığımı anlayınca titredim. Fakat tashih ederim, diyordum.”

Evlilik kararı da, çocuklarının dünyaya gelişi de aşağı yukarı, bir yılın içinde olup bitmişti. Ömer Seyfettin'in “Tashih ederim.” diye düşündüğü Calibe Hanım ise, ailesinin etkisinden bir türlü çıkamıyordu. Görülen oydu ki, “asıl tashih edilmek, kendilerine benzetilmek istenen” Ömer Bey'in kendisiydi! Özellikle Fahire Güner'in dünyaya gelişinden sonra aile içi çatışmalar artmış; Ömer Bey, iç güveyi girdiği bu konakta, ağır bir uyum sorunu yaşamaya başlamıştı. Evliliği bitiren süreç yavaş yavaş, muhtemel sonucu hazırlıyordu:

“...birdenbire hiddetlendim. Gizli bir zulmü birden duyan bir dalgın isyanıyla, kalktım. Lanetler okuyarak, odama geçtim. Yazım, parasıyla geçindiğimiz, bir tercüme idi. Ben, hem onun hayatı, saadeti için bir esir gibi çalışıyor hem de bir köpek gibi, çalıştığım yerden kovuluyordum. Bu kadar tenezzühe sebep ne idi? Evdeki bu zelil hâlimin acılığını pek derin bir elem hâlinde duydum. Gözlerim karardı. Çabucak giyindim, kendimi sokağa attım.”

İşte şimdi, hasta yatağında çok sevdiği biricik kızı Fahire'yi özlüyor ancak boşandığı eşi ve ailesi tarafından, ona yöneltilecek tepkilerden çekiniyordu. Son zamanlarda kendisini yatağa düşüren hastalığının sarsıcı etkisinden dolayı yerinden doğrulmaya gücü yoktu zaten... Bir de istemiyordu çocuğunun, onu bu hâliyle görüp hatırlamasını... Ateşi yükseliveriyor, çoğu zaman da belleğini yitirmiş gibi bakıyordu çevresine. Sonra ilaçların tesiriyle mi bilinmez, biraz kendine gelir gibi oluyordu. O zaman ziyaretçilerini adıyla hatırlıyor, bir iki kelam edebiliyordu ancak.

Tek avuntusu, eldeki birkaç özel aile fotoğrafı... Mesela yatağının yanındaki komodininin üzerinde duran çerçeveli fotoğrafın çok müstesna yeri var gönlünde. Ona bakıp bakıp içleniyor en çok. Bu fotoğrafta Fahire birinci yaşına basmış demek ki öyle not düşmüş kendi el yazısıyla fotoğrafın altına: “Fahire’nin tamam bir yaşındaki tasviri, 15 Kânunusani 1918”.

Fotoğrafın solunda, sade görünümü içinde dalgın bakan karısı Calibe Hanım, onun oturduğu beyaz sandalyenin hemen yanında ayakta, karısının ve çocuğunun üzerine eğilerek, âdeta onların üzerine koruyucu gölgesini düşürmeye çalışan yarı mütebessim, yarı kaygılı kendisi... Her ikisinin arasında, zor zapt edilir bir kız çocuğu, biricik Fahire’si... İşte, en çok bu fotoğraftaki uçucu sadete bakıp iç geçiriyor, göğsüne bastırıp sessizce ağlıyordu, odada kimseler yokken.

Geçen yıl geldi haberi, Calibe evleniyormuş... Kocasını genç bir doktor, dediler. Onu bir daha hiç göremeyeceğini biliyor artık. Öyle ya, evli bir hanım! Bu defter bir daha hiç açılmamak üzere, tamamen kapanmış oluyor. Oysa ona, “Erenköy’de bir konak kiralayalım, benimle gel!” diyen de kendisiydi son görüşmelerinde. İç güveyi olarak, o eve bir daha dönemeyeceğini bildiği hâlde razı oldu buna Calibe. Ne yaptı? Mendilin içine sardığı nişan yüzüğünü hizmetçisiyle kendisine gönderdi. “Beni boşla!” diyordu kibarca. O zaman yazdı Ömer Bey boş kâğıdını. Yanında da kendi parmağındaki nişan yüzüğünü verdi hizmetçiye ona götürsün diye. Aralarında bağ varsa, bundan sonra olacaksa sadece kızları üzerinden bir temas, yakınlık belki... Hayatına atılan kör düğümlerin en çözülmez olanı, onu en derin yaralayanı ve taşınması en ağır olan yükü ömrünün!

Hastaneye kaldırılacağından birkaç gün önce neye uğradığını şaşırırdı. Bunu, bu kadarını hiç beklemiyordu. Hasta vücuduna binlerce bıçak sokuldu sanki. Pencereye gelip denize bakmak, ağrısını biraz unutmak istemişti sadece. Fakat büsbütün yıkıldı. Kendi derin yalnızlığının ifadesi olarak “Münferit Yalı” adını verdiği bu kiralık konağın denizi gören penceresinden ruhuna en öldürücü silahlarla saldırıldı o gün.

Kıyıda, ağaç kümesinin altında iki âşığı gülüşüp sohbet ederlerken görmüştü, önce. Olağan dışı değildi gördükleri... Başka türlüüne ihtimal dahi vermiyordu. Ama dönüp bir daha bakınca, onu tanıdı. Sanki kendi mutluluklarını göstermek için bilerek gelmişlerdi evinin önüne ve Calibe’ye duygusuyla, bir tür kadınca ihtirasla, son darbeyi vuruyordu eski kocasına! Ömer Bey, bu levhanın ağırlığına daha fazla dayanamadı, perdeyi çekti iyice. Gidip kendisini yatağa külçe gibi bıraktı. Ömer Bey’in cesedini incelemek üzere otopsi masasının çevresine toplanan tıp fakültesi öğrencileri onun vücudunda Calibe Hanım’dan kalan son yara izlerini çıplak gözle hiçbir zaman göremediler.